

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 372. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787666512.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Når vi sommeraftenerne i solnedgangen sad på højen, da faldt talen ofte på Rahbek og hans hustru og alle de personligheder, som havde vandret på disse steder og siddet i stille samtaler på samme plet, hvor vi nu sad. Heiberg og hans moder, som ikke alene personligt havde kendt og levet med ægteparret, men med deres hele omgangskreds, var da uudtømmelige i at erindre dette og hint træk fra deres familieliv. Det er med en egen følelse af pietet, at man vandrer på sådanne steder. Her var denne følelse ikke vakt ved resterne af storhed og pragt; thi en hytte, gamle planter og træer med krogede, knudrede rygge, en forfalden bænk, et faldefærdigt plankeværk var resterne af den hele jordiske herlighed her. Det var her det rent åndelige, der standsede vor tanke og tvang den henimod de afdødes liv og virken. Ved enhver blomst, jeg afskar i haven, tænkte jeg: Mon den stod her i Kammas tid? Mon det har været en af dem, hun plejede med så megen kærlighed? Skar jeg roser af en busk, hvis mosbegrøede grene så ud til at være fra gammel tid, måtte jeg straks tænke: Mon det var af denne busk, Baggesen fik hin rose, han har digtet om? Og sådan fremdeles. Gik jeg silde om aftenen omkring i haven, hvor ofte tænkte jeg da ikke: Således har hun vist også gået stille og ene, 373 set på de klare stjerner, sukket og tænkt som jeg: Vidste man kun lidt mere besked om eder, I klare kloder, der glæder øjet, imedens synet af eder tillige lokker så mange spørgsmål frem af sjælen, af den urolige, higende sjæl. I sådanne stille nætter studerer man filosofi; i det mindste var dette den eneste filosofi, jeg gav mig af med. Man tænker over et stakkels menneskes forfængelighed, man får det rette syn på alle de små interesser, som for øjeblikket synes os så store, så vigtige; man skammer sig, går til ro og beder sit Fadervor, idet disse tanker har bragt en nærmere til Gud og længere bort fra jorden og menneskenes trivialitet og smålighed. Mon disse gode tanker er vore egne? Mon ikke usynlige gode ånder tilhviser os ord, når øret er villigt til at lytte, til at optage dem? [Dog nu kommer jeg ind på mine overtroiske tanker og vil derfor afbryde.]